

SOMMER

G Δ Am7
 Nu spræn - ger so - len hul i - gen i
 D7 G Δ D7 G Δ
 vin - trens mør - ke pan - ser. Og for - år fø - der
 Am7 /G F $\sharp$ ^o H7 Em G7/D
 som - me - ren mens tu - sind - fry - den dan - ser. Og
 C6 C $\sharp$ ^o G/D
 selv - om vi har set det før at i - sen tør når
 Eb7 Em7 F9
 fros - ten dør så løs - nes tav - se tun - ger.
 G D11 1. - 4. vers D 5. vers G

Luften står stille og
 Vesterhavets brænding er
 dovne skvulp mod strand-
 bredden. De, der ikke er
 døset hen, spiser is for at
 holde temperaturen nede.
 Hybenrosen har punkteret
 fodbolden og blæser for-
 mildende dufte tilbage.
 Ovenover hænger lærken
 som i snor og synger det
 hele et langt stykke. Som-
 mer i Danmark og gid
 varmen trænger lidt læn-
 gere ind i år.

1. Nu sprænger solen hul igen
 i vintrens mørke panser.
 Og forår føder sommeren
 mens tusindfryden danser.
 Og selvom vi har set det før
 at isen tør når frosten dør
 -så løsnes tavse tunger.

2. Og træer tager kroner på
 og dagene blir lange.
 Og lærken hænger i det blå
 og synger sommersange
 om alt det bedste som hun ved
 om livets ubesværetthed
 om sol og lyse nætter.

3. Du sommersol -Guds varme vind
 blæs ånde over jorden.
 Luft ud i gamle tankespind
 lys op igen i Norden.
 Lad Ånden føre os af sted
 og giv os mod at tage med
 til nye varmegrader.

4. Ja, fyld os med din sommerild
 gør slagterne til gløder.
 Tag os ved hånden, som fór vild
 sæt håb i sind, der bløder.
 Og når det går mod frost igen
 bliv nær ved os, du gode ven
 -du vinterens betvinger.

Tekst: Arne Andreasen 1992

Musik: Jens Nielsen, 1994